

บทที่ 668 เชื้อเขาหรือ (1)

ขางลีฮั่วจ้องประตูที่เปิดกว้างด้วยสายตาเย็นเยียบ ก่อนจะกวาดตามองขางเจินเป่ย์และขางสีเทียน แววดาแฝงไปด้วยแรงกดดันอันรุนแรง

เมื่อขางเจินเทียนเห็นเขา ก็รีบกล่าวทันทีว่า “หัวหน้าหอเป็นเซียวหลิงอวี่นที่ฝ่าฝืนเข้าไปเอง พวกเราทุกคนเห็นกับตา!”

ขางเจินเป่ย์แทบอยากตบหน้าตัวเองให้ตาย เขาไปทำกรรมอะไรไว้ถึงมีน้องชายที่เอาแต่ไล่ล่าชื่อเสียงผลประโยชน์เช่นนี้

เมื่อขางลีฮั่วได้ยินดังนั้น สีหน้าก็มีดต่ำลงในทันที

เขาตวาดอย่างเกรี้ยวกราดว่า “ดีมาก! ก่อนหน้านี้เซียวหลิงอวี่นก่อความวุ่นวายในตระกูลขาง ข้ายังพอทนได้ แต่แดนต้องห้ามเป็นเขตของข้า นางกลับกล้าฝ่าฝืนเข้าไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากข้า ผู้นำตระกูล ผู้อาวุโสใหญ่ หรือว่า

เซียวหลิงอวินคิดว่ามีพวกท่านคอยหนุนหลัง นางจึงสามารถทำอะไรตามใจในตระกูลช่างได้อย่างนั้นหรือ!!!”

ช่างเงินเยว่กับช่างสีเทียนต่างอยากโต้แย้ง แต่ก่อนหน้านี้พวกเขาเองก็คิดจะเข้าไปช่วยช่างอวีซีเช่นกัน

ในเวลานั้น ช่างเงินเฟิงก็เอ่ยขึ้นว่า

“ขอให้หัวหน้าหอโปรดย้าย เซียวหลิงอวินเป็นห่วงความปลอดภัยของมารดาเกินไป อีกทั้งอสูรเผ่าประตูก็คลุ้มคลั่งบุกเข้าไปในแดนต้องห้าม เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็ก...”

ช่างสีฮั่วเดิมก็โกรธที่เสียหน้าให้เซียวหลิงอวินอยู่แล้ว ตอนนี้จึงระบายความโกรธออกมาโดยตรง

“เจ้าหมายความว่ามีความผิดพลาดของข้าที่ทำให้เซียวหลิงอวินตกอยู่ในอันตรายอย่างนั้นหรือ ดี! ในเมื่อนางอยากเข้าไป เช่นนั้นก็อย่าได้ออกมาอีกเลย!”

พูดจบ เขาก็สะบัดมือ ประตู่ใหญ่ส่งเสียง ‘ปัง’ ปิดลงอย่างแน่นหนา!!!

ช่างเจิ้นเยว่และช่างสีเทียนต่างไม่คิดว่าช่างลีฮั่วจะทำ
ถึงขั้นนี้ ถึงกับปิดประตูลงทันที

เมื่อประตูแดนต้องห้ามปิดลงแล้วจะไม่สามารถเปิดออก
จากด้านในได้โดยเด็ดขาด

ช่างเจิ้นเยว่รีบกล่าวกับช่างลีฮั่ว “เปิดประตูเดี๋ยวนี้!
เจ้าจะฆ่าหลังอวีนกับอวีชีหรือ!”

ช่างสีเทียนก็กล่าวอย่างเดือดดาลว่า “หัวหน้าหอ นี่ท่าน
กำลังใช้อำนาจในทางมิชอบหรือ ขอถามว่าเซียวหลังอวีน
ก่ออาชญากรรมร้ายแรงอันใด ท่านถึงได้ต้องการกำจัดนาง
ให้สิ้นซากเช่นนี้! ที่ผู้อาวุโสใหญ่กล่าวไม่ผิด เรื่องนี้เดิมที
ก็เป็นความบกพร่องของท่านที่ควบคุมอสูรเฝ้าประตูไม่ดีจนมัน
คลุ้มคลั่งบุกเข้าไปในแดนต้องห้าม บัดนี้เซียวหลังอวีนในฐานะ-
บุตร ยอมเสี่ยงชีวิตเข้าไปช่วยมารดา แต่ท่านกลับจงใจปิดประตู
หากช่างอวีชีกับเซียวหลังอวีนตาย ท่านจะหนีความรับผิดชอบ
ไม่พ้น!!!”

คำพูดของช่างสีเทียนหนักแน่นทุกคำ สีหน้าเย็นชา
อำนาจดัดนั่นแผ่ออกมาเต็มเปี่ยมด้วยบารมีผู้นำตระกูล

ทุกคนสัมผัสได้ถึงโทสะที่แฝงอยู่ของเขา ต่างไม่รู้ว่า เขาจะลงมือหรือไม่ เพียงรู้ว่าผู้นำตระกูลในเวลานี้น่าหวาดหวั่น อย่างยิ่ง รวากับอีกเพียงครู่ก็จะลงมือปะทะกับขางลีฮั่ว

ขางลีฮั่วที่เดิมก็มีไอสังหารอยู่แล้ว ยามนี้ยิ่งดูอำมหิต กว่าเดิม เขาชี้ไปที่ขางสีเทียน

“ขางสีเทียน เจ้ากล้าได้อย่างไรถึงได้ไ้มารยาทต่อข้า เช่นนี้! อย่าลืมหาอเทียงธรรมไม่ได้อยู่ใต้การควบคุมของ ตำหนักปกครองของพวกเจ้า! แดนต้องห้ามก็อยู่ภายใต้ การตัดสินใจของข้าแต่เพียงผู้เดียว เรื่องอสูรเผ่าประตู่ข่ามีแผน ของข้า ข้าเคยกล่าวไว้แล้วว่าห้ามผู้ใดเข้าไป แต่เชียวหลังอวิน กลับฝ่าฝืนเข้าไป เพียงขอหาบุกรุกแดนต้องห้ามก็เพียงพอ ให้ตายทั้งเป็นแล้ว ในเมื่อนางมีความสามารถเข้าไป ก็ต้อง เตรียมใจตายอยู่ข้างในให้ได้!”

ขางสีเทียนยังคิดจะพูดต่อ แต่ขางเจินเย่ว์กลับเอ่ยขึ้นทันที

“ถ้าอย่างนั้น หากเชียวหลังอวินสามารถออกมาได้อย่าง ปลอดภัยเล่า!”

ซางสีฮั่วไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนี้นัก รู้สึกเหมือนกำลังถูกวางกับดัก แต่เขาไม่เชื่อแม้แต่น้อยว่าเซียวหลิงอวินจะออกมาได้

แดนต้องห้ามแห่งนี้เป็นค่ายกลที่ผู้รอดชีวิตของตระกูลซางร่วมกันสร้างขึ้น แม้แต่เขาเอง หากเข้าไปก็ยังไม่ออกมาได้ แล้วนับประสาอะไรกับเซียวหลิงอวิน!

ซางสีฮั่วหัวเราะเยาะแล้วกล่าว “หากเซียวหลิงอวินสามารถมีชีวิตออกมาได้ ก็ถือว่านางยังไม่สมควรตาย!”

“เจ้า...อย่ารังแกกันเกินไปนัก!” ซางสีเทียนจ้องเขาด้วยสายตาเย็นเฉียบ

เซียวหลิงอวินไม่รู้เลยว่าเกิดอะไรขึ้นภายนอก เมื่อก้าวเข้าสู่แดนต้องห้าม นางก็พบว่าสภาพแวดล้อมรอบตัวเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

รอบด้านกลับกลายเป็นเมืองโบราณที่เรียบง่าย
ผู้คนมากมายแต่งกายธรรมดาเดินผ่านไปมา ยังมีพ่อค้าแม่ค้า
ตะโกนเรียกลูกค้าไม่ขาดสาย

สิ่งที่ทำให้เซียวหลิงอวินตกตะลึงที่สุดคือ ผู้คนรอบตัว
เหล่านี้ไม่มีพลังแม้แต่หน่อย ราวกับอยู่ในโลกมนุษย์ธรรมดา

ขณะที่นางยังรู้สึกสงสัย จู่ๆ ก็มีคนชนเข้ากับนาง
พร้อมเอ่ยบ่นว่า

“เสียวอวิน เจ้าลอยเหม่ออีกแล้วหรือ คราวนี้คุณหนูย่า
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าห้ามพวกเรามัวเล่นจนพลาดเรื่องสำคัญ เดี่ยวก็
จะถึงร้านเครื่องหอมผู้หญิงแล้ว ถึงตอนนั้นเจ้าเข้าไปซื้อแป้ง
หากมีคนถามก็ให้บอกว่าข้าปวดท้องไปหาห้องส้วม เจ้าช่วย
ถ่วงเวลาอยู่ในร้าน ข้าส่งจดหมายเสร็จแล้วจะรีบกลับมา
เจ้าต้องจำที่ข้าพูดให้ได้ หากลืมอีก คราวนี้คุณหนูอาจถึงตายได้!”

เซียวหลิงอวินหันไปมอง เห็นสาวใช้วัยราวสิบห้าสิบหกปี
ใบหน้าสะอาดเรียบร้อย ดวงตาเป็นประกายฉลาดเฉลียว ในมือ
ถือตะกร้าเล็กๆ ที่คลุมผ้าไว้ ไม่รู้ว่ามือจะโรยอยู่ข้างใน

เซียวหลิงอวินมั่นใจว่าตนไม่เคยรู้จักนางมาก่อน แต่ท่าที
ของอีกฝ่ายกลับดูคุ้นเคยกับตนอย่างยิ่ง

เซียวหลิงอวินกำลังจะเอ่ยถาม ทันใดนั้นสีหน้าของนางก็
เปลี่ยนไปอย่างฉับพลัน นางจ้องเงาสะท้อนของตนในดวงตา
ของสาวใช้คนนั้น เห็นใบหน้าธรรมดาเฉยชา ไร้ความมีชีวิตชีวา
โดยสิ้นเชิง

นี่ไม่ใช่ใบหน้าของนาง!

สายตาของเซียวหลิงอวินเย็นลงโดยไม่รู้ตัว กลืนอาย
เย็นเยียบแผ่ออกมารอบกาย

สาวใช้เหมือนจะสัมผัสได้ รีบลูบแขนตนเองอย่างหวาดๆ
แล้วมองนางด้วยความสงสัย

“เสี่ยวอวิน เจ้าเป็นอะไรไป เหตุใดจึงมองข้าเช่นนั้น
หรือว่าบ่นใบหน้าข้ามีอะไรติดอยู่”

เซียวหลิงอวินขมวดคิ้วเล็กน้อย หากนางไม่แน่ใจว่า
ตนเพิ่งเข้ามาในแดนต้องห้าม นางคงคิดไปแล้วว่าตนได้เกิดใหม่
ในร่างผู้อื่นอีกครั้ง...

เซียวหลิงอวินไม่รู้ว่าส่งเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร หากเป็นภาพลวงตา นางก็ไม่ควรจะเปลี่ยนรูปลักษณ์ กลายเป็นอีกคนหนึ่งเช่นนี้

เซียวหลิงอวินสายหน้าเล็กน้อยโดยไม่แสดงอารมณ์ สาวใช้คนนั้นเห็นดังนั้นก็รีบคว้ามือนางแล้วลากเดินไปข้างหน้า พลังกล่าวไปด้วย “พวกเรารีบไปกันเถิด ก่อนเที่ยงวันต้องกลับให้ทัน ไม่เช่นนั้นก็ต้องถูกฮูหยินรองจับผิดอีกแน่”

ตอนนั้นเอง เซียวหลิงอวินจึงสังเกตเห็นว่ามีมือของตนก็ หัวตะกร่ำใบหนึ่งเช่นกัน เป็นตะกร่ำประณีตที่ภายในว่างเปล่า นางถูกลากให้เดินไปตลอดทาง ผ่านตรอกซอยที่ซับซ้อนวุ่นวายน จนเมื่อออกมาถึงถนนสายหลัก สภาพแวดล้อมรอบตัวก็เปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

ผู้คนที่นี่แต่งกายอย่างประณีต เครื่องประดับบนร่างกาย หลากหลาย ใบหน้าล้วนเปล่งปลั่ง เห็นได้ชัดว่าชีวิตความเป็นอยู่ ดีไม่น้อย

เชียวหลังอวินกับสาวใช้เพิ่งก้าวออกมา ก็ถูกขวางไว้
ที่ปากซอย ทหารยามสองคนกวาดตามองพวกนางแวบหนึ่ง
รู้ถึงฐานะของพวกนางได้ทันทีจากการแต่งกาย

“พวกเจ้าเป็นใคร”

ทหารยามทั้งสองเอ่ยถามอย่างไม่เกรงใจ

เชียวหลังอวินยังไม่ทันได้พูด สาวใช้คนนั้นก็ยิ้มพราง
หยิบป้ายคำสั่งออกมาแสดงให้พวกเขาดูแล้วกล่าวว่า “พี่ชาย
ทั้งสองลำบากแล้ว พวกเราเป็นคนจากจวนอีชินอ๋อง มาซื้อแป้ง
จากร้านฝูหย่งตามคำสั่งของคุณหนู”

พูดพาลงหยิบเศษเงินก้อนเล็กยัดใส่มือของทหารยาม
อย่างเอาใจ

“นี่เป็นน้ำใจเล็กน้อยจากคุณหนูของพวกเรา ท่านเอาไป
ซื้อสุราดื่มเถิด”

ทหารยามเห็นดังนั้นก็พยักหน้า “ไปเถิด”

สาวใช้เห็นว่าทหารยามอนุญาต ก็รีบพาเชียวหลังอวิน
เดินเข้าสู่ถนนสายหลัก

บทที่ 669 เชื้อเขาหรือ (2)

ร้านค้าสองข้างถนนล้นตึกแต่งหรูหราโอ่อ่า เพียงมองก็รู้ว่าเป็นสถานที่ที่มีแต่คนมีเงินเท่านั้นจึงจะจับจ่ายได้ อีกทั้งรอบด้านไม่มีแผงลอยแม้แต่ร้านเดียว เห็นได้ชัดว่าที่นี่ห้ามตั้งแผงขายของ

สาวใช้ลากเชืหวหลังอวินมาหยุดหน้าร้านแบ่งที่ประดับแห่งหนึ่ง ยังไม่ทันเข้าไป นางก็ส่งสายตาให้เชืหวหลังอวินแล้วจู่ๆ ก็เอามือกุมท้องพลางร้องว่า “โอ๊ย ปวดท้องเหลือเกิน เข้าไปก่อน ข้าไปเดี๋ยวเดี๋ยวก็จะกลับมา”

พูดจบก็เหลือบมองเข้าไปในร้านแวบหนึ่ง แล้วรีบจากไปทันที

เชืหวหลังอวินมองตามสาวใช้จากไป ขณะนั้นเองเสียงต้อนร้องอย่างกระตือรือร้นก็ดังขึ้นจากด้านหลัง

“อ้า แม่นางเสืหวอวินมาอีกแล้วหรือ มาซื้อแบ่งให้คุณหนูของพวกเจ้าอีกใช่หรือไม่ เร็ว เข้ามาสิ”

เซียวหลิงอวินหันกลับไปเห็นสตรีวัยราวสามสิบ รูปร่าง
อ้วนแอ้งดงาม ใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความเฉลียวฉลาด ยิ้มแย้ม
พรางตึงนางเข้าไปในร้าน

เซียวหลิงอวินไม่พูดอะไรเลย แต่สตรีผู้นั้นกลับดูคุ้นเคย
เป็นอย่างดี เอ่ยถามอย่างเป็นกันเอง

“เมื่อครูไม่ไซว่าแม่นางเสียวอิงมากับเจ้าหรือ เหตุใดจู่ๆ
ก็หายไปเสียแล้ว”

ที่แท้สาวใช้คนนั้นชื่อเสียวอิง

เซียวหลิงอวินนึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้ จึ่งตอบเรียบๆ
“นางปวดท้อง ไปห้องน้ำแล้ว”

สตรีผู้นั้นพยักหน้าอย่างเข้าใจ แล้วเปลี่ยนเรื่องทันที

“คราวนี้คุณหนูของพวกเจ้าจะซื้ออะไร ยังเหมือน
ครั้งก่อนหรือไม่”

เซียวหลิงอวินส่ายหน้า “ขอดูก่อน”

ผู้จัดการร้านได้ยืนก็ไม่แปลกใจ พยักหน้าให้นางเลือกดูตามสบาย

เชียวหลิงอวีนกวาดตามองร้านแป้ง รอบด้านมีคนจำนวนไม่น้อยกำลังเลือกและทดลองสินค้า ภายในร้านสว่างและเป็นระเบียบ ตรงกลางจัดวางแป้งที่ดูมีราคาแพง ส่วนตามผนังทั้งสามด้านวางชั้นไม้แสดงสินค้า แต่ละชั้นมีพนักงานหญิงคอยดูแลด้านละคน

เชียวหลิงอวีนเริ่มเดินดูจากชั้นไม้มุมหนึ่ง มองแป้งแต่ละชั้น ด้วยสายตาของนาง เพียงมองก็รู้ได้ว่าชั้นไหนมีสิ่งเจือปนน้อยที่สุด ชั้นไหนเป็นของชั้นเลิศ

นางคัดเลือกไปที่ละชั้นอย่างไม่เร่งรีบ แล้วหยิบเฉพาะของชั้นเลิศใส่ลงในตะกร้า

ผู้จัดการร้านเฝ้ามองนางอยู่ตลอด เมื่อเห็นว่านางเลือกของอย่างสบายๆ ก็รู้สึกแปลกใจ เพราะแป้งที่นางเลือกราคากลับต่ำกว่าที่คุ้นหูจนอึ้งอึ้งอึ้งอึ้งใช้มาก เป็นของระดับต่ำลงไปหลายชั้น

เซียวหลิงอวิน^๑ไม่รู้จักความคิดของผู้จัดการ หลังจากเลือกเสร็จก็เดินไปยังโต๊ะแสดงสินค้าตรงกลาง เลือกแป้งราคาแพงยิ่งขึ้น แป้งที่นี้คุณภาพยอดเยี่ยมจริงๆ บางกล่องยังแฝงกลิ่นอายพลังวิญญานเล็กน้อย

เมื่อเห็นดังนั้น เซียวหลิงอวินจึงให้พนักงานหยิบกล่องที่มีพลังวิญญานเหล่านั้นออกมา

พนักงานเพิ่งวางแป้งลงตรงหน้านาง ทันใดนั้นก็มียี่ห้อหนึ่งกวาดแบ่งทั้งหมดไปไว้ตรงหน้าตนเอง

“แป้งพวกนี้ดูไม่เลว ข้าจะเอาทั้งหมด”

เซียวหลิงอวินเงยหน้าขึ้น เห็นหญิงสาวสวมชุดสีชมพู แต่งกายงดงาม ใบหน้าหยิ่งโสเหลือบมองนางอย่างเย็นชา เห็นได้ชัดว่านางรู้จักตัวเซียวหลิงอวินดี และจงใจมาหาเรื่องนางโดยเฉพาะ ด้านหลังยังมีสาวใช้สองคนติดตามมาด้วย

ผู้จัดการร้านเห็นสตรีนางนั้นก็รีบต้อนรับทันที

“คุณหนูสามอี ท่านมาได้อย่างไร เชิญเข้าไปพักดื่มชา สักถ้วยก่อนเถิดเจ้าค่ะ”

คุณหนูสามอี๋พยักหน้าอย่างถ้อยดี แล้วกล่าวกับพนักงาน
ว่า “ห่อของพวกนี้ให้ข้า”

พูดจบก็เตรียมจะเข้าไปตี๋มชาด้านในกับผู้จัดการร้าน

แต่ในเวลานั้น เสียงเรียบเย็นของเซียวหลิงอวิ้นก็ดังขึ้น

“ห่อของพวกนี้ให้ข้า”

คุณหนูสามอี๋หันกลับมา เห็นเซียวหลิงอวิ้นพูดกับ
พนักงาน รวากับไม่เห็นนางอยู่ในสายตา

พนักงานพยักหน้า กำลังจะลงมือ ทว่าคุณหนูสามอี๋โกรธ
จนตบโต๊ะไม่อย่างแรง แล้วตวาดว่า

“บังอาจ! เจ้าโง่หรือหูหนวก ข้าบอกแล้วว่าแบ่งพวกนี้
ข้าจะเอา เจ้าเป็นแค่บ่าวต่ำต้อย ยังกล้ามาอวดดีต่อหน้าข้า
อีกหรือ เชื่อหรือไม่ข้ากลับไปจะถลกหนังเจ้า!!!”

เซียวหลิงอวิ้นหรีดตาลง คุณหนูสามอี๋ผู้นี้ดูคุ้นเคยกับตน
เป็นอย่างยิ่ง

สาวใช้ตาเจียวคนหนึ่งด้านหลังนางก้าวออกมา แล้ว
ยกมือตบไปทางเซียวหลิงอวิ^๑นทันที

“บ่าวต่ำต้อย ไม่มีคุณหนูใหญ่คอยหนุนหลังเจ้ายังกล้า
หยิ่งผยองเช่นนี้ รนหาที่ตาย!”

เพียะ!

เสียงตบดังเพียะอย่างชัดเจนดังขึ้น ทุกคนในร้านแบ่ง
ต่างมองไปที่เซียวหลิงอวิ^๑นกับสาวใช้คนนั้นอย่างตกตะลึง

สาวใช้คนนั้นอ้าปากค้าง บนใบหน้าปรากฏรอยฝ่ามือ
ห้านิ้วอย่างชัดเจน

ส่วนเซียวหลิงอวิ^๑นเพียงชักมือของตนกลับมาด้วยสีหน้า
เรียบเฉย

ไม่มีใครคาดคิดว่าการเคลื่อนไหวของเซียวหลิงอวิ^๑นจะ
รวดเร็วถึงเพียงนี้ ก่อนที่สาวใช้จะตบโดนนาง นางกลับตบ
อีกฝ่ามืออย่างแรงไปก่อนแล้ว

คุณหนูสามอี^๒มองเซียวหลิงอวิ^๑นอย่างตะลึงงัน เอ่ยอย่าง
ไม่อยากจะเชื่อว่า

“บ่าวชั้นต่ำ เจ้ากล้างมือกับคนของข้า?! เจ้าไม่ยอม
มีชีวิตอยู่แล้วหรือ!”

สาวใช้คนนั้นก็จ้องนางด้วยสายตาอำมหิตเต็มไปด้วย
ความเคียดแค้น

ผู้จัดการร้านและคนอื่น ๆ ยิ่งไม่กล้าพูดอะไรแม้แต่
คำเดียว

จากคำพูดของสาวใช้เมื่อครู่ เชี่ยวหลิงอวิ้นก็พอเดาได้ว่า
คุณหนูสามอี้ผู้นี้จะอยู่ตระกูลเดียวกับคุณหนูที่ร่างนี้รับใช้
จึงไม่น่าแปลกที่พวกนางจะรู้จักตน

เชี่ยวหลิงอวิ้นกล่าวกับพวกนางอย่างเย็นชา

“ทำไม ยังคิดว่าข้าจะโง่พอให้นางตบข้าหรือ การที่
พวกเจ้าโง่ ไม่ได้แปลว่าข้าจะต้องโง่ด้วย”

จู่ๆ!!!

เชี่ยวหลิงอวิ้นกำลังเหน็บแนมว่าคุณหนูสามอี้โง่!

คนอื่น ๆ ต่างก็ได้ยินความหมายในคำพูดนั้นอย่างชัดเจน ผู้จัดการร้านถึงกับตกตะลึง นางไม่ใช่ไม่รู้จักเชียวหลังอวิน ก่อนหน้านี้อีกฝ่ายแทบจะเค้นคำพูดออกมาไม่ได้เลยสักคำ ไร้ตัวตนโดยสิ้นเชิง ทั้งยังที่มึนทึบและไม่รู้จักปรับตัว แต่ใครจะคิดว่านางจะคมคายเช่นนี้ ถึงขั้นกล้าขัดคำคุณหนูในตระกูลได้

คุณหนูสามอีในเวลานี้รู้สึกเหมือนใบหน้าตนถูกเหยียบยำอย่างรุนแรงโดยบ่าวคนหนึ่ง

นางโกรธจัดจนตะโกนใส่เชียวหลังอวิน “เจ้าว่าใครโง่ไหนลองพูดอีกครั้งสิ! อย่าคิดว่าอยู่ข้างนอกจวนแล้วข้าจะไม่กล้าจัดการเจ้า! บอกไว้เลย ข้าเป็นคุณหนูสามแห่งตระกูลนี้ เพียงข้าออกคำสั่งก็สามารถลากเจ้าไปขายได้ทันที!!!”

คำพูดนี้ไม่ใช่เรื่องเกินจริง ในฐานะบ่าว เพียงคำสั่งจากนายก็สามารถขายพวกนางได้ทันที

หากเป็นสาวใช้คนอื่นได้ยิน คงราวกับฟ้าผ่ากลางศีรษะ

แต่เชียวหลังอวินกลับแค้นหัวเราะเยาะ

“จะขายข้าได้หรือไม่ ก็ต้องดูว่ามีความสามารถหรือเปล่า”

พูดจบ นางก็ไม่สนใจคุณหนูสามอี้อีก หันมากล่าวกับพนักงานอย่างสงบนิ่งว่า “ห่อของพวกนี้ให้ข้า”

ท่าทีของเซียวหลิงอวิ้นชัดเจนอย่างยิ่งว่านางไม่เห็นคุณหนูสามอี้อยู่ในสายตาเลย

คุณหนูสามอี้อีกรอจนใบหน้าแดงกำ่า หันไปตวาดใส่สาวใช้ของตนทันที

“พวกเจ้าสองคนยังยืนอะไรอยู่ ลากมันไปขายที่หอศกิกาเดี๋ยวนี้!!!”

สาวใช้ทั้งสองสะดุ้ง รีบทำสีหน้าดูร้าย เดินเข้าหาเซียวหลิงอวิ้น

เซียวหลิงอวิ้นหันกลับไปมองพวกนางด้วยสายตาเย็นเยียบ สาวใช้ทั้งสองเพียงสบตานาง ก็เหมือนเห็นยมทูตอันน่าสะพรึงกลัว บัดนี้สายตาของเซียวหลิงอวิ้นราวกับกำลังมองซากศพสองร่าง

สาวใช้ทั้งสองชะงักงันโดยไม่รู้ตัว รู้สึกว่าหากก้าวเข้าไปอีกก้าวเดียว ชีวิตพวกนางคงไม่เหลือ

“หยุด! พวกเจ้าจะทำอะไรกัน!”

ในขณะนั้นเอง เสียงตะโกนอย่างโกรธเคืองก็ดังขึ้น ร่างหนึ่งเบียดแทรกเข้ามาอย่างรวดเร็ว ยืนคั่นระหว่างสาวใช้ทั้งสองกับเซียวหลิงอวี่น มือเท้าสะเอว จ้องพวกนางอย่างไม่พอใจ

คนผู้นั้นก็คือสาวใช้ที่ชื่อเสี่ยวอิง

เมื่อเสี่ยวอิงเห็นคุณหนูสามอีกกับสาวใช้ทั้งสอง ก็ทำหน้าขึงขังทันทีแล้วกล่าวว่า

“คุณหนูสาม พวกท่านจะทำอะไรกันอีก ท่านลืมคำพูดของคุณหนูของข้าเมื่อไม่กี่วันก่อนไปแล้วหรือ หรือจะให้ข้ากลับไปเรียนคุณหนูของข้าอีกครั้ง”

บทที่ 670 เชื้อเขาหรือ (3)

เมื่อคุณหนูสามอีเห็นเสี้ยวอิง สีหน้าก็มีดครีမ်ทันที

นางมองเชียวหลิงอวินอย่างเคียดแค้น กัดฟันกล่าวว่า

“เจ้าคอยดูเถอะ ข้าไม่มีทางปล่อยเจ้าไปแน่! ไป!”

พูดจบก็หมุนตัวจากไปอย่างรวดเร็วด้วยความโกรธ

ทันทีที่พวกนางจากไป เสี้ยวอิงก็ถอนหายใจเอือกใหญ่
รีบหันมาตรวจดูเชียวหลิงอวินตั้งแต่หัวจรดเท้า

“เจ้าไม่เป็นไรใช่ไหม คุณหนูสามรังแกเจ้าหรือเปล่า
เหตุใดเจ้าถึงโง่อยู่เรื่อย ถูกเขารังแกก็ไม่พูดอะไร ซื่อแป้ง
เสร็จหรือยัง ไกลเที่ยงแล้ว พวกเรากลับกันเถิด”

ผู้คนที่มุ่งดูอยู่ได้ยินคำพูดของเสี้ยวอิง ต่างมีสีหน้า
แปลกไปเล็กน้อย เมื่อครู่เห็นชัดๆ ว่าเชียวหลิงอวินเป็นฝ่าย
กดคุณหนูสามอีอยู่แท้ๆ ท่าทางของเชียวหลิงอวินสงบนิ่งเสียจน
แทบทำให้คุณหนูสามอีโกรธตาย

แต่เซียวหลิงอวีนกลับไม่รู้สึว่า การمينเฉยต่อคุณหนู-
สามอี้เป็นเรื่องแปลก นางซีไปที่แป้งบนโต๊ะแล้วกล่าวว่า
“ซื้อพวกนี้ก็พอแล้ว”

เสียวอิงมองแวบหนึ่ง แล้วหันไปบอกผู้จัดการร้านว่า
“ผู้จัดการโยว ช่วยห่อพวกนี้ให้ที รวมทั้งหมดเท่าไหรหรือ”

ผู้จัดการโยวรีบสั่งให้คนห่อแบ่งทั้งหมดอย่างกระตือรือร้น
จากนั้นยื่นใบเสร็จให้เสียวอิงลงชื่อ ก่อนจะยิ้มแย้มส่งเซียวหลิง-
อวีนกับเสียวอิงออกจากร้าน

ระหว่างทาง เสียวอิงไม่ได้สนใจแป้งเลย แต่กลับกังวล
บางอย่างอยู่ตลอด

ไม่นาน พวกนางก็เข้าจวนอี้ชินอ่องจากทางประตูข้าง

เมื่อใกล้ถึงเรือนของคุณหนูใหญ่ เสียวอิงก็อดกระซิบ
ถามไม่ได้

“เสียวอวีน เจ้าคิดว่าที่พวกเราทำอยู่จะเป็นการทำร้าย
คุณหนูใหญ่หรือไม่”

เซียวหลิงอวินไม่รู้เลยว่าเสี่ยวอิงกับคุณหนูใหญ่กำลังทำอะไรกันอยู่ จึงไม่ตอบ

เสี่ยวอิงเองก็เหมือนไม่ได้คาดหวังคำตอบ เพียงถอนหายใจแล้วกล่าวต่อ

“ช่างเถิด อย่างน้อยก็ยังดีกว่าที่จะให้คุณหนูถูกส่งไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ ข้ายอมให้คุณหนูใช้ชีวิตอย่างคนธรรมดาเสียยังดีกว่า”

เซียวหลิงอวินได้ยินก็รู้ว่ามามีเรื่องราวอยู่เบื้องหลัง แต่ไม่ได้พูดอะไร เดินตามเสี่ยวอิงเข้าไปในเรือน

ทันทีที่ก้าวเข้าไป กลิ่นหอมของดอกไม้ก็ลอยมาเตะจมูก ในเรือนปลูกดอกไม้ล้ำค่ามากมาย ภายในศาลาที่ถูกล้อมด้วยบุปผามีหญิงสาวสวมชุดกระโปรงยาวสีเซียวอ่อนนั่งอยู่ใบหน้างดงามแต่เต็มไปด้วยความเศร้า ดวงตาว่างเปล่าไร้จุดสนใจเหม่อมองไปยังที่ไกล

เมื่อเสี่ยวอิงเห็นนางก็รีบพาเซียวหลิงอวินเข้าไปหา

“คุณหนู ท่านออกมาโดยไม่สวมเสื้อเพิ่มทำไมเจ้าคะ
ท่านเพิ่งจะหายป่วย รีบเข้าไปพักในห้องเถิด”

หญิงสาวผู้นี้ก็คือคุณหนูใหญ่แห่งจวนอีชินอ่อง อี้เซียงหิง

เมื่ออี้เซียงหิงเห็นเสี่ยวอิงก็รีบรวบรวมสติ เอ่ยถามด้วยความร้อนรนทันทีว่า

“เสี่ยวอิง ส่งจดหมายถึงแล้วหรือ เขาว่าอย่างไรบ้าง”

“คุณหนู พวกเราเข้าไปคุยกันในห้องเถิดเจ้าคะ”

พูดจบ เสี่ยวอิงก็พาอี้เซียงหิงกลับเข้าห้อง อีกทั้งยังให้
เซียวหลิงอวีนยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู เพื่อป้องกันไม่ให้มีใครแอบฟัง

แต่เซียวหลิงอวีนที่ยืนอยู่นอกห้องกลับได้ยินทุกคำ
ที่อยู่ภายในอย่างชัดเจน ไม่มีตกหล่นแม้แต่คำเดียว

ที่แท้ อี้เซียงหิงผู้มีฐานะจวนจู่กำลังจะถูกส่งไปแต่งงาน
เชื่อมสัมพันธ์ยังดินแดนทงกัณฑาร ทว่านางกลับรักอยู่กับบุรุษ
ผู้หนึ่งที่สอบได้ตำแหน่งจวีเหริน เพียงรอให้เขาสอบได้จอหงวน
ทั้งสองก็จะได้แต่งงานกันอย่างสมเหตุสมผล

อีเซียงหนิงไม่ต้องการไปแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ จึงให้
เสี่ยวอิงไปส่งจดหมาย เพื่อเตรียมการหนีตามกันไป

และจากคำของเสี่ยวอิง บุรุษผู้นั้นได้ตอบตกลงแล้ว
โดยนัดหมายให้นางไปรอที่ใต้ต้นไทรโบราณนอกเมืองในยาม-
สามของอีกสามวันให้หลัง

เซียวหลิงอวินไม่รู้ว่าตนมาอยู่ที่นี้ได้อย่างไร แต่กลับ
สัมผัสได้ว่า หากต้องการเข้าใจว่าภาพลวงตานี้คืออะไรก็
จำเป็นต้องรอจนถึงสามวันให้หลัง

ในช่วงหลายวันถัดมา เซียวหลิงอวินจึงทำตัวเช่นเดียวกับ
กับเจ้าของร้านเดิม อยู่ข้างกายอีเซียงหนิงอย่างสงบเรียบร้อย
มองดูนางแอบเก็บของมีค่าทั้งหมดอย่างลับๆ พร้อมทั้งรอคอย
วันที่สามด้วยความกระวนกระวาย

สามวันผ่านไปอย่างรวดเร็วราวกะพริบตา

ใกล้ค่ำแล้ว อีเซียงหนิงก็แก้งทำเป็นไม่สบาย เข้านอน
ตั้งแต่หัวค่ำ

เดิมทีนางคิดจะให้เซียวหลิงอวิ้น^{*}เฝ้าอยู่ในเรือน แต่เสี่ยวอิงกลับบอกว่าเซียวหลิงอวิ้น^{*}ไม่เจสียวจลาดพอ จึงให้พานางออกไปด้วย ส่วนตนจะเป็นคนเฝ้าเรือนเอง

เพียงมองแวบเดียว เซียวหลิงอวิ้น^{*}ก็เห็นว่าหลังจากเสี่ยวอิงพูดประโยคนั้นออกมา พลันมีกลิ่นอายมรณะแผ่ออกมาจากร่างของนางอย่างเข้มข้น

เซียวหลิงอวิ้น^{*}รู่ว่านี่คือภาพลวงตา แต่เมื่อเห็นเสี่ยวอิงที่จรักรักดี ปกป้องเจ้านายและปกป้องนางมาตลอดก็อดถอนหายใจเบาๆ ไม่ได้ นางไม่สนใจเสียงร่ำไห้ของอี่เซียงหิง กลับกรีดนิ้วเอาเลือดของตนวาดอักษรไม้ที่เส้นลงบนกระดาษ แล้วให้เสี่ยวอิงพกติดตัวไว้

ตอนที่เซียวหลิงอวิ้น^{*}กรีดนิ้วเอาเลือด เสี่ยวอิงตกใจแทบตาย แต่ก็รู้สึกดีใจที่เซียวหลิงอวิ้น^{*}ให้ความสำคัญกับตนมากถึงเพียงนี้ เพราะในความคิดของนาง เสี่ยวอวิ้น^{*}เป็นคนที่มีที่มาโดยตลอด นางคิดว่าเครื่องรางนี้เป็นเพียงสิ่งที่ช่วยให้สบายใจเท่านั้น แต่ก็ยังเก็บมันไว้ในอกอย่างทะนุถนอม พร้อมทั้งบอกให้เซียวหลิงอวิ้น^{*}ดูแลตัวเองดีๆ ทั้งสองต่างรู้ดีว่า ต่อจากนี้ไปคงไม่มีโอกาสได้พบกันอีก

หลังจากกล่าวคำเหล่านั้น อี้เซียงหิงก็พาเซียวหลิงอวิ้นออกจากจวนอีชินอ่องทางประตูหลังอย่างรีบร้อน รีบออกจากเมืองก่อนประตูเมืองจะปิด และมุ่งหน้าไปยังต้นไทรโบราณนอกเมืองด้วยความระมัดระวังตลอดทาง

เมื่อมาถึง ใต้ต้นไทรโบราณขนาดใหญ่ที่ต้องใช้คนสิบคนโอบกลับไร้เงาผู้ใด อี้เซียงหิงกับเซียวหลิงอวิ้นจึงยืนรออยู่ตรงนั้น

เซียวหลิงอวิ้นมองเห็นแววตื่นเต้นและความลังเลไม่มั่นใจที่แฝงอยู่บนใบหน้าของอี้เซียงหิง จึงขมวดคิ้วเล็กน้อยเอ่ยถามว่า

“คุณหนู หากคุณชายจวีเหรินไม่มา พวกเราจะกลับหรือไม่”

โดยทั่วไปคงไม่มีใครถามเช่นนี้ แต่อี้เซียงหิงกลับเหมือนเคยชินกับคำถามลักษณะนี้ของเซียวหลิงอวิ้น นางส่ายหน้าอย่างหนักแน่น

“เขาจะต้องมาแน่ เซวียนหลางจะต้องมา ข้าเชื่อเขา”

อี่เซียงหนิงกลับปลอบเซียวหลิงอวี่นเสียเองว่า

“เจ้าไม่ต้องกังวล ข้าไม่ได้คิดจะหนีตามเซวียนหลาง
จริงๆ อีกไม่กี่วันก็จะถึงการสอบหลวงแล้ว ข้าจะพาเจ้าไป
ซ่อนตัว รอให้เรื่องแต่งงานเชื่อมสัมพันธ์ผ่านไป เซวียนหลาง
ก็คงสอบได้จอหงวนแล้ว ถึงตอนนั้นเขาจะมาสู่ขอข้าอย่าง
เปิดเผยได้”

เซียวหลิงอวี่นไม่คาดคิดว่าที่แท้ อี่เซียงหนิงมีความคิด
เช่นนี้ นางต้องยอมรับว่าวิธีนี้ถือว่าไม่เลว แต่มีสิ่งหนึ่งที่อี่เซียง-
หนิงลืมไป นั่นคือใจคนยากแค้นยังถึง

เซียวหลิงอวี่นเงยหน้ามองดวงจันทร์ ยามนี้เข้าสู่
ยามสามแล้ว รอบด้านคล้ายมีความเคลื่อนไหว อี่เซียงหนิงก็
ได้ยินเช่นกัน นางมองไปยังทิศทางของเสียงด้วยความคาดหวัง

“เซวียนหลาง เป็นเจ้าหรือไม่”

ขณะนั้นเอง ในความมืดมีชายหนุ่มรูปร่างมายุราวยี่สิบปี
สวมชุดคลุมยาวสีเขียวยาวๆ เดินออกมา ทว่าแววตาที่เขามอง
อี่เซียงหนิงกลับซับซ้อนยิ่งนัก

เชียวหลังอวิน^{*}เพียงมองแวบเดียวก็เห็นว่าชายผู้นั้น
มามีมือเปล่า ไม่มีสิ่งใดติดตัวมาเลย

แต่ไอ้เซียงหนิงกลับไม่ทันสังเกต นางกำลังดีใจจนจะ
ก้าวเข้าไปหา

ทว่าในชั่วขณะถัดมา รอบด้านพลันสว่างวาบขึ้นด้วยไฟ
จากคบเพลิง ทหารจำนวนมากพุ่งออกมาล้อมพวกนางไว้
ทุกทิศทาง

จากนั้นมีชายวัยกลางคนผู้หนึ่งขี่ม้าเข้ามา สีหน้าเย็นชา
เคร่งขรึม และด้านหลังของเขายังมีหญิงสาวในชุดสีชมพู
เดินตามมาด้วย นางก็คือคุณหนูสามอี้ ไอ้เซียงเพย

ทันทีที่ไอ้เซียงหนิงเห็นพวกเขา ใบหน้าของนางก็
ซีดเผือดในพริบตา

บทที่ 671 ยังชอบเขาอยู่หรือไม่ (1)

นางมองจีจื่อเซวียนด้วยความไม่อยากเชื่อ ในขณะที่
เขากลับไม่กล้าสบตานาง หลบเลี่ยงสายตาพรางกล่าวว่า
“เซียงหนิง เจ้าอย่าตื้อรั้นเลย เจ้าก็รู้ว่าพวกเราไม่มีทาง
หนีออกไปได้...”

ยังไม่ทันพูดจบ อี้เซียงเฟยก็เอ่ยแทรกด้วยน้ำเสียงสะใจว่า

“พี่สาวเอ๋ยพี่สาว ท่านช่างกล้าหาญเสียจริง ถึงกับคิดจะ
หนีตามจีจื่อเซวียนไป? ช่างน่าขันยิ่งนัก!!!”

“จีจื่อเซวียน?” อี้เซียงหนิงได้ยินคำเรียกนั้นก็ชี้ไปที่จีจื่อ-
เซวียนอย่างไม่อยากเชื่อ แล้วหันไปถามอี้เซียงเฟย

“เจ้าเรียกเขาว่าอะไรนะ”

อี้เซียงเฟยได้ยินดังนั้น กลับก้าวเข้าไปคล้องแขนจีจื่อ-
เซวียน ยกยิมอย่างได้ใจแล้วกล่าวว่า

“หรือว่าพี่สาวยังไม่รู้? ท่านพอบอกไว้แล้วว่า หากจื่อ-เซวียนสอบได้สำเร็จจะยกข้าให้แต่งงานกับเขา และเขาก็ตอบตกลงแล้ว”

อี่เซียงหนิงจะไม่เข้าใจความหมายของคำพูดนี้ได้อย่างไร นางหัวเราะเยาะตนเองเล็กน้อย แล้วถามว่า “ฉีจื่อเซวียนเจ้าคบกับนางตั้งแต่เมื่อใด”

เมื่อได้ยินดังนั้น สีหน้าของฉีจื่อเซวียนก็ไม่สู้ดีนัก อี่เซียงเพยกกลับกล่าวอย่างไม่พอใจทันทีว่า

“พี่สาว ท่านจะพูดจาก็ให้ระวังหน่อย ข้ากับจื่อเซวียนนั้นเหมาะสมกันทั้งชาติกำเนิดและรูปโฉม เป็นคู่ที่ฟ้าสร้าง ท่านพ่อก็เห็นชอบ ไม่ได้สกปรกตำทราอย่างที่ท่านคิด ท่านต่างหากที่หลงรักจื่อเซวียนแต่ไม่สมหวังจึงคิดจะลากเขาลงน้ำ ทำลายอนาคตของเขา ช่างน่าขยะแขยงเสียจริง”

อี่เซียงหนิงไม่เคยคิดมาก่อนว่าตนจะถูกหลอกลวงอย่างโหดร้ายถึงเพียงนี้ ตั้งแต่วันนั้นที่พบกันในห้องน้ำชา ทั้งสองต่างตกหลุมรักกันอย่างรวดเร็ว นางคิดว่าตนพบคู่ครองที่ดีแล้ว แต่ตอนนี้จึงได้รู้ว่าตนไร้เดียงสาเพียงใด